

Bjargaferðir

Tað longsta vit sigu, kundi vera um einar 60 favn-ar. Man mátti loysa seg úr viðhvort og ganga eftir royðurókunum í berginum. Tað skuldi í grundini mót til at siggja niður fyri. Tað var kanska ein góðan fót sumstaðna og ein alin sumstaðna, man gekk eftir, og har mátti man ganga fleiri ferðir aftur og fram og bera so nógv, sum man fekk av havhestum eftir rókini.

Har, sum hægst var at síga, var á Norðanesi, teir kalla. Tað er hetta nesið norðan fyri gjónna.

Landpartur — tíggjund

Tá teir fleygaðu so nógv og bóru tað heim, so lótu teir landpart av tí, teir bóru hvørja ferðina, men tað sum teir ikki bóru, lótu teir ikki landpart av, um tað var nakað, sum teir ikki kundu bera. Men hesi plássini, sum teir bóru — til dómis av Núgvunesi — tað var Handanábóndin, sum átti tað — har lótu teir ikki meira enn fjórðingin til landið. Inni í Bjørgum lótu teir eisini fjórðingin. Men tá teir komu heim um Tindarnar, so lótu teir trið- ingin. Á bjarglendinum.

Men ikki á slættanum, har lótu teir helvtina. Tá tað var slættari at ganga og stytri, so komu teir til helvtina.

Á Kálvadáli lótu teir triðingin. Og eisini í Borgardali. Í Árnafjalli var nógv fleygað, og har lótu teir ikki meira enn triðingin til landið. Av øllum plásum heimanfyri bleiv helvtin latin.

Hetta er alt roknað heimanfyri: Gásdal, Íralið, Tindskriða, Skorarnar, og eisini Kumlalið — norðan fyri. Har bleiv helvtin latin. Men tá man kom norð í Skriðu, har norðuri í Líð, so lótu teir ikki meira enn triðingin.

Tá nú fleiri áttu lendið, har fleygað var, so bleiv landparturin borin til tann, sum átti mest á tí ávísu plássinum. T.d. Íralið. Har bleiv landparturin borin norð til Poul — litla Poul kallaðu teir hann, og so býtti hann út til teir, sum áttu. Poul átti so nógv har, hann átti fjórðingin. Og Gásdal. Har varð borið fyri dyrnar hjá Gamla Heina, ella norðuri á Lon, teir kalla. Og so býtti hann út til allar ánararnar á Gásdali. Hann visti best um, hvør ið átti.

Úti í Lamba fór helvtin til landið, og tað bleiv borið niðan á Túala. Og tað vóru ikki meira enn tveir gyllin, ið fóru frá. Stallhús átti annan, og tey niðri hjá Niclasi áttu annan.

Tað, sum bleiv fleygað í Eggini í Múla bleiv alt lagt uppá eitt pláss mitt í bygdini, og tað var ein maður, sum hevði uppsiggjandi yvir tí. Og hann býtti so út til teir, sum áttu hvørja ferðina, tí allar fjøruti merkurnar eiga í Eggini í Múla. Og so kundi tað vera, at tað ikki var hvørja ferð til hvønn gyllin. Allir fingur kortini, nakrir í dag og nakrir í morgin, av landpartinum.

Tann, sum fleygaði átti helvtina óbeskorna, uttan bara tíggjundina. Hon mátti av, og tað bleiv helvtin borin út í Stovu og helvtin norð á Lon. Gamli Heini norðuri á Lonini keypti kirkjutíggjundina og tey í Ábrahamsstovu keyptu presttíggjundina.

Bonarhald við bjargaferðir og fjallgongd

Teir brúktu tað, bæði tá teir fóru til bjarga og tá teir fóru á fjall, at teir lögdu seg at biðja.

Tað plagdu at fara einir fyra manns inn í Íralið at fleyga, og tá teir komu inn á Íraliðheggj, so lögdu teir seg altíð niður at biðja, áðrenn teir fóru inn um eggina.

Íraliðrök, hon hevur altíð verið góð at ganga, grýtt og soleiðis var hon, og har er eitt portur á. So lögdu teir seg har at biðja, áðrenn teir fóru.

Tá teir komu longur niðan, niðan undir Leitið — tá man fór til dómis inn á Gásdal at fleyga — so lögdu teir seg eisini. Teir fóru upp um garðin, og so lögdu teir seg niður, tá teir komu inn um garðin, at biðja, fleygamenninir.

Og tað sama var, tá teir komu longur niðan, tá teir komu niðan í Liraberg, teir kalla. Har fóru teir inn um garðin, og so vendu teir sær aftur, lögdu seg á garðin — hann var flagaður hinu megin — lögdu seg niður á hann at biðja til Guð, áðrenn teir fóru.

Og líkaleiðir, tá teir fóru á fjall. Til dómis, tá teir fóru inn í Skorar á fjall. Tá lögdu teir seg eisini uppi undir Túgvuni.

Tá teir fóru á Borgardal, lögdu teir seg á eitt ávist stað.

Tá teir gingu longur niðan, tá teir fóru í Bjørgini at fleyga ella á fjall inn í Bjørgini, so er ein bakki har, og á tann bakkan lögdu teir seg hvørja ferð, áðrenn teir fóru inn um eggina. So bleiv band upp-tikið, og so hildu allir menninir í bandið, tá teir fóru inn um, tá teir reistu seg upp aftur og høvdu biðið. So gingu teir viðari.

Tá ið teir fóru upp í Hornið í Háa, lögdu teir seg inn til tað, teir kalla tvørtur í Grøv.

Tá ið teir fóru á Borgardal, nú eru teir komnir á Kleivina. Har legði so alt seg.

Eg veit ikki, um allir menn lögdu seg at biðja, tá teir fóru her út í Dal og út í Lamba. Men eg veit nógvur menn, sum lögdu seg niður uppi í Skúgvallið, áðrenn teir fóru upp um garðin. Og eisini tá teir fóru í Skarðsfløtt. Tá lögdu teir seg niður har.

Tann maðurin, sum fór inn í Kumlalið at fleyga, legði seg niður at biðja, áðrenn hann fór inn um eggina.

Tá teir fóru norð í Líð eisini, lögdu teir seg við varðan á ovara Reyni, og tá teir fóru á Kálvadal, lögdu teir seg við varðan í Skarðinum. Tá teir fóru á fjall var tað so, at tá teir høvdu biðið, bleiv fólkið ordnað hvørt í sína ódn og spjaddist sundur. Tá blivu teir ikki samhildnir longur.

Tað var allastaðni runt um Mykines, áðrenn teir fóru á bjarglendi, at teir lögdu seg niður at biðja. Tað var ein ónatúrliga góður siður, tað er einki við at gera.